

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 462. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828596864/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

— Jeg er s'gu lige glad, brummede Jeremias Ellekilde gnavent . . . Nu maa I klare det selv, hvem der har stjaalet — for nu vil jeg i Seng. Dette herre bliver jo Vrøvl.

— Det er mig, det er mig, sagde Birgitte. Jeg stjal jo, før han kom.

— Det er forkert, sagde Louis . . . jeg havde været længe i Byen, havde kendt Birgitte, inden min Onkel vidste af det.

— For Resten en for Jurister vist ret interessant Kvæstion, brummede Ellekilde, som alt havde belavet sig til at gaa. Nu blev han staaende med Lygten i Haanden og viede sin Granskning nogle Minuter. Saa fortsatte han:

— For en yngre Mand som Byfogden kunde det blive en ret morsom Sag med . . . disse Kontraspørgsmaal og Krydsforhør . . . og ekscetera. God Nat!

Birgitte havde rejst sig brat. Ellekilde blev lidt bange, da han saa hende staa stor, stærk, rød i Lygtelyset med Trods i Øjet. Han gik lidt tilbage. Lenoir genste sig bag ham.

— Jeg har villet have min Jord igen, raabte hun. Hele min Familie har snydt og stjaalet og røvet for at faa Jord . . . Jeg har længe holdt mig pæn . . . Jeg kunde ikke længere. Der er noget ondt . . . noget forbandet Blod i os . . . i os allesammen. Vi kan ikke være skikkelige. Men de andre er gaaet fri for Straf. Jeg vil udstaa min. I kan gøre, hvad I vil, men jeg melder mig paa Politikammeret i Morgen.

— Birgitte! raabte Louis og vilde tage hendes Arm.

Men hun skubbede haardt til ham, løb som en Raa ind gennem Laagen til sin Gaard og satte Haspen paa Klinken indvendig.

Hun saa hel stormægtig ud i det lille Øjeblik, hun endnu var til at se, og kløvede som en kraftig sejllønde Baad Mørkets Bølge, som brat slog sammen om hende igen.

De tre Mænd gik tavse bort, Ellekilde til den ene, Lenoir og Louis til den anden Side.

Lenoir rystede i Knæene. Det var nu en ny Sindsbevægelse efter alle de mange andre, han havde følt, mens han udspionerede Louis's Veje, ærgrede sig over, at han altid var hos Birgitte, stadig pirrede ved Ellekilde, at der maatte gøres noget ved det Brændetyveri, pintes af en Halvbevidsthed om, at han ikke handlede af helt dydfige Hensyn — at . . . *enfin* — endog Jalousi spillede en Rolle i hans Alder. Nu rev og sled en Anger og en Rædsel i ham.